

Елин Пелин

Чучулига

В полето, по пътищата и по нивята имаше много хора и всички говореха за своето нещастие, и всички бяха недоволни един от друг.

Дочу ги една малка чучулига и стана и мъчно.

Такъв необятен простор, такива гори, поля и морета е видяла чучулигата – и навсякъде хора, и все те нещастни.

Една сутрин чучулигата се вдигна и с песен се понесе към небето.

Щастлива чучулига.

Тя искаше да отиде при бога, да му попее и да му поиска щастие за хората. Тя беше готова да даде цялата своя волност. Нека бог даде една частица от своето спокойствие и за хората. За тях това ще бъде даже много.

Тая малка чучулига, забравена в своята велика мисъл да донесе щастие на човека, не усещаше умора, а все летеше и пееше.

Пееше от всичкото си сърце, изливаше всичката си топла душа.

И колкото по-високо се издигаше тя, толкоз по-високо ставаше небето.

Но чучулига се не отчая.

По-високо се издигаше тя и по-забравено пееше.

И пукна се песнопойното сърчице на добрата чучулига. Отпуснаха се пъргавите и крилца. Струйка кръв обагри човчицата и.

Тя падна мъртва сред полето.

И никой не чу песента ѝ. Ни щастливия бог на небето, ни измъчените хора на земята.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5771>]